

Doisprezece artileriști și o fată

Spiritul de echipă, coordonarea și rapiditatea sunt unele din atributele artileriștilor.

Mă uit la tinerele promoții de militari, fie ei soldați sau gradați voluntari, subofițeri sau ofițeri, cum privesc cu nedumerire însemnele de grad dinainte de 1989, din muzeul unității, și mă gândesc că multe lucruri sunt deja istorie. Câte din cele trăite înainte sau după vor mai fi cunoscute de generațiile care vin, rămâne de văzut? Și înțeleg că de modul în care ne vom preocupa de păstrarea acestor tradiții și de cum vom transmite către generațiile de militari care vin experiența de viață dobândită va depinde și starea armatei. Pentru generațiile mai vechi de militari a fost un efort considerabil să se adapteze la nou, unii nu au reușit și au plecat, alții au învățat că principala metodă de liderat este comunicarea eficientă, fără de care nu se poate concepe o armată profesionistă.

În acest context, vreau să redau câteva gânduri ale tinerilor mei camarazi despre condiția lor de militari în anul de grație 2008. Cu atât mai mult cu cât finele lui 2007 i-a cam luat pe nepregătite pe mai tinerii noștri camarazi, de fiecare dată când aveam ocazia încercam să imprim oamenilor un mod de a gândi pozitiv, să cultiv respectul pentru lege și lucru bine făcut, să alung din mentalitatea noastră acel *merge și așa!* Mai încercam să imprim dragostea față de profesie și profesionalism, în general, precum și respectul față de valorile morale și democratice. În democrație puterea legii, indiferent de forma ei și de cine o emană, este starea de conduită

Noroc cu sora din Italia!

Plutonier-adjutant principal
Sabin IVAN

normală și universal acceptată. Le spuneam că lege este și când trebuie să ne facem datoria, dar aceasta trebuie să acționeze cu aceeași forță și când este vorba de drepturile conferite, iar acest lucru s-a întâmplat și a fost bine, majoritatea oamenilor acceptă și respectă aceste valori.

Dar lucrurile nu întotdeauna ies așa cum dorim noi. La finele lui 2007, cineva a ignorat că legea prevede plata indemnizației de chirie în ultima zi din lună, lucru destul de neplăcut dacă ne gândim că și pentru acești băieți tineri, fie ei ofițeri, subofițeri sau simpli soldați veniți din toate colțurile țării, sărbătorile noastre ancestrale sunt momente de bucurie și trăiri emoționale profunde. Această bucurie le-a fost umbrită și i-a pus în situații din cele mai delicate, numai dacă ne gândim că în loc să-și achite obligațiile bănești, trebuie să ofere proprietarilor de imobile explicații pe care nici ei nu le au, fiindcă nimeni nu le-a spus de ce nu se face plata acestor drepturi conform legii. Unii proprietari îi amenință cu evacuarea și ce poate fi mai neplăcut decât să-ți cauți un acoperiș în timpul sărbătorilor. Un soldat voluntar îmi spunea că s-a descurcat, pentru că i-au trimis bani de acasă rudele, în condițiile în care amândoi părinții realizează lunar un venit de circa 1000 RON, dar noroc cu o soră venită din Italia. Alții mi-au spus că nu și-au plătit ratele la bănci sau facturile la utilități, situații penibile, care, pe deasupra, le aduc și penalități. Alții, cu ceva vechime, și-au adus aminte de vremuri nu prea îndepărtate când, după Crăciun, li se oferea 60% din soldă, fără norma de hrană, spunând că ne-am întors în trecut. Această stare de lucruri i-a afectat, în special, pe majoritatea militarilor tineri, cu venituri și așa modeste, pentru care această disfuncție este o problemă reală, neputând fi compensată din alte surse. Mai ales că o parte din oameni se află în a doua lună de când nu primesc acest drept.

Mă întreb cum reușesc astfel de performanțe, de a dărâma printr-un act administrativ tot ce am construit pozitiv în conștiința acestor tineri militari! Deși, ca unul care am trăit în cele două sisteme și am văzut multe, nu ar trebui să mă mai mire nimic. În conștiința mea, totuși, tare mi-aș dori o stare de normalitate cel puțin pentru noua generație de militari și, mai ales, îmi doresc să nu mai întâlnesc oameni care dărâamă tot ce alții construiesc cu trudă sau interpretează legea după cum le este voia! Până una alta, rămân fidel dictonului care spune că *pentru a triumfa răul, este suficient ca oamenii să nu facă nimic.*

Plutonier-adjutant Iulian SUCIU

Bârladul este unul din centrele reductibile ale artileriei române. Este un leagăn al celor ce iubim traiectoriile precise. Pușini, dar buni, era cândva o deviză. Chiar dacă artileria antitanc nu mai este printre prioritățile armatelor, în ultimele confruntări din lume și-a demonstrat, totuși, clasa.

Secretul reușitei

Continuator al tradițiilor Regimentului 3 Artilerie Grea, Batalionul 82 Artilerie Antitanc *General Alexandru Tell* are de menținut un standard ridicat de pregătire. Tunul de 100 mm rămâne principala gură de foc. La trageri, în poligoane, și-a demonstrat eficacitatea. Piesa și servanții rămân entitatea de bază fără de care performanța nu există. Soldații și gradații voluntari reprezintă acum baza armatei. Cu o armată profesionistă, importanța lor este extraordinară.

Comandantul unității, locotenent-colonelul Costică Mocanu, afirmă despre s.g.v.-iști: *Un corp de o importanță deosebită, baza piramidei militare, în care instrucția, educația, profesionalismul sunt repere bine stabilite. Acum, voluntarii, devin baza de selecție pentru viitori subofițeri și maiștri militari. Vor avea succes dacă sunt conștienți de rolul lor în viitorul apropiat. E adevărat, sunt o multitudine de probleme cu care se confruntă și pe care îi sprijin să le rezolve. Mă bucur că nou-veniții, prima serie de s.g.v.-iști formați pe noua filieră, au ajuns și la noi în unitate. Într-un pesimism al tineretului actual, ei sunt o oază de optimism. Și asta e un lucru bun. Sper să reușească și să atingă standardele noastre în cel mai scurt timp.*

Spiritul de echipă, coordonarea și rapiditatea sunt unele din atributele artileriștilor. Rezultatele instrucției se vor vedea la examenul final, acolo în poligon, la comanda *FOC!* Și la evaluarea atât a efectului la țintă, cât și personală. În calitate de consilier al comandantului, îmi intră în atribuții să îi ajut în rezolvarea problemelor.

Nou-veniții au de la cine învăța

A fi soldat gradat voluntar nu este un lucru ușor, cum poate ar spune unii. Se știu probleme cu care se confruntă, începând de la salarii și

terminând cu echiparea, la care se mai adaugă și programul. Este prima serie de s.g.v.-iști pe care o primim. Sper să se acomodeze repede și să învețe tot ce este bun de la cei mai vechi în meseria artileriei.

Despre ceilalți, mai vechi în branșă, am numai cuvinte de laudă. Caporalii Liviu Deteșanu, Cristi Serbezeanu și Gheorghe Vasiliu reprezintă doar câteva exemple. Sunt preocupați de pregătirea personală. Militari integri, cuvintele ar fi de prisos mai ales când îi vezi la instrucție. *Artileria este pentru mine o artă. Îmi place, și de aceea o practic,* ne spune fruntașul Petrică Crap. Alături de caporalul Ady Poghirc și-a depus dosarul pentru a deveni subofițer. Sunt conștienți că acesta este drumul actual. Primul pas – s.g.v.-ist, al doilea subofițer și, de ce nu, poate și mai sus. Timpul o va demonstra.

Piesa este celula de bază a artileriei. Sergentul-major Marius Onosă – comandant de piesă –, sergentul-major Daniel Ciortescu – servanț 1(și ochitor) –, s.g.v. Iulian Hazazup –, fruntaș Iulian Roșu – servanț 3, fruntaș Viorel Lovin –, s.g.v. Gabriel Vrânceanu și caporal Cristian Zaharia – (servanț). O echipă, o entitate, dar care pentru noi reprezintă *acel ceva extraordinar*. Stai lângă ei. Ordine primite, coordonate stabilite. Comenzi scurte, coordonare, barem de timp. Mișcări aduse la nivel de automatism. Te uiți la ochitor. Scalele lunetei fixează ținta. Se reia. Este instrucție. Se fac alte calcule, alte coordonate. Țeava se îndreaptă spre alte obiective. De aici, de jos, din poziția de tragere, începe totul. Bineînțeles, nu trebuie uitați cei din punctele de observare-coordonare. Întregul angrenaj al ceea ce înseamnă artilerie.

Treisprezece, dar cu noroc

Au venit 13 voluntari. Printre ei și o fată. I-am primit și încerc să-i îndrum către această meserie, a armelor. Le spun clar, fără finețuri,

real, cu ce trebuie să se confrunte într-o unitate militară de asemenea calibru. Sunt conștienți. Se vede că nu au venit împinși de la spate. Am alt sentiment de pe poziția pe care mă aflu acum. Le vorbește comandatul, apoi intră în sarcina mea. Încep să discut cu ei pe rând.

Primul s.g.v. este Adrian Codreanu. Și-a dorit să vină în armată, deoarece consideră că este o meserie bărbătească, serioasă și de viitor. A rămas plăcut surprins de modul în care a fost primit în rândul colectivului unității militare, de către comandantul unității, de modul în care se execută hrănirea personalului, precum și de cele mai mici amănunte care sunt luate în calcul în ceea ce privește meseria armelor.

Alt exemplu este s.g.v. Cătălin Adrian Olaru. S-a adaptat mediului militar, chiar dacă au fost și situații mai dificile la care a fost nevoit să le facă față, iar pe parcursul celor două module de pregătire, a executat trageri de luptă cu tunurile calibru 85 și 100 milimetri în poligonul Cârțișoara.

O pală de feminitate este dată de s.g.v. Cristina Valerica Bejan. A renunțat la faptul de a mai fi studentă la zi, în cadrul Facultății de Teologie din București, și s-a înscris la cursurile de s.g.v. din Sibiu. A ales meseria armelor pentru a da o pată de culoare Armatei Române, adaptându-se din mers la ceea ce înseamnă serviciul militar și nu consideră nicio clipă că a luat-o pe o cale greșită, ba mai mult se pregătește să devină un viitor cadru militar, continuându-și studiile universitare, fiind studentă în anul III la Teologie, dar la învățământ la distanță.

Armata de profesioniști este deja o certitudine în România. Chiar și cu problemele actuale cu care se confruntă sistemul, începe să funcționeze. Poate subiectivismul unora ar fi îndreptățit. Dar să nu uităm unde ne aflăm și unde trăim. Ce este ușor în ziua de astăzi? Pentru cine? Unii sunt tineri, la început. Altor, aproape de sfârșitul contractului, la limita de vârstă, după ani de instrucție, misiuni, poligoane, nu pot să le spun la plecare decât un simplu *mulțumesc*. E dureros, dar... Poate pentru cei noi, să se schimbe ceva. Șanse acum au mai multe. Sper și eu, de pe funcția pe care o ocup acum, să meargă sistemul, să existe altceva. La orizont, începe să se configureze un viitor. Încredere avem. Oameni încă sunt, dorință este de a deveni acei profesioniști desăvârșiți ai armelor.